

върху противника и го накарва да напустне укрѣпената си позиция.

Въ центра и къмъ дѣсния ни флангъ противника срѣщна настѣпавшитѣ съ страшни пушечни залпове и шрапнели, които опустошаваха нашитѣ редове. Отряда залегна за почивка прѣдъ рѣшителния ударъ. Но подъ цѣль дъждъ отъ неприятелски куршуми и гранати не се стоеше. Редоветѣ рѣдѣяха и за туй началството скоро поведе войскитѣ въ атака.

Единъ баталионъ отъ углицкия полкъ, обаче, който бѣше залегналъ прѣдъ турската батарея, по командата встатъ и напредъ не се помръдна отъ мѣстото си. Знаменосеца нѣколко пѣти искача съ знамето напредъ; баталионния командиръ взема знамето отъ знаменосеца и два пѣти искача прѣдъ баталиона съ викъ: „подирѣ ми юнаци“. но никой го не слѣдваше: като че ли войницитѣ бѣха приковани, или окаменѣли. Всичкитѣ старания на офицеритѣ, да приведжтъ въ съзвание оцѣпенѣвшитѣ войници, останаха напразни. Но ето 5-а дружина, на чело съ дружинния си командиръ Майоръ Поповъ, настига първата линия, прѣскача прѣзъ неподвижния баталионъ, и го увлича подирѣ си, настига стрѣлковата верига и наедно съ нея се хвърля на неприятелската позиция.

— Напредъ, юнаци, на батареята! извика храбрия Подпоручикъ Николаевъ, но слѣдъ нѣколко крачки, той пада раненъ въ крака, а дружината, наедно съ цѣпъта, дружно и стрѣмително се хвърли напредъ съ грѣмогласно „ура“! Турцитѣ не издържаха този стремителенъ ударъ. Тѣ се пушнаха да бѣгатъ, а онѣви, които останаха въ укрѣплението, бидоха избити съ щикове. Въ ржцѣтъ на побѣдителитѣ останаха много пушки, патрони, плѣнни, три орѣдия и едно знаме. Когато единъ отъ опълченцитѣ взелъ знамето и се искачилъ на укрѣплението, при него дохажда единъ фелдфебель отъ стрѣлцитѣ и го взема отъ него.

— Дай знамето, да го занеса на Генералъ Скобелевъ, казва фелдфебеля и простодушния опълченецъ дава знамето.